Ані шаблі, ані ножа
Не схрестити в останнім герці:
Та ж камінно-мертва душа,
Те ж безлюбе і чорне серце.

Вже нема хуторів і держав,
Тільки — трупи в житах, тільки — трупи
Та від хрипу кривава іржа,
Що замкнула посинілі губи…

Може, скажеш — зійде! Проросте!? —
Поміж ребрами хат, по дорогах
Диким зіллям займається степ
І регочеться з неба і з Бога.

Диким, древнім монгольським виттям
Необмежена тиша заводить:
Сірим попелом стало життя
Під огнем степової свободи.

Але сонце не згасло. Горить,
Незворушне, байдуже тіло,
І освітлює тишу безсилу
Летаргічних століть.